

Den første Sag paa Dagsordenen var: Fortsættelse af første Behandling af „Forflag til Lov om Beskatningen af Brændevinsbrænding“.

W. Petersen: Ved den igaar stedfundne Forhandling om det foreliggende Lovforflag blev der væsentlig kun taget Hensyn til tvende Sider af samme, nemlig Brændevinsafgiftens Størrelse og den i Lovforflagets § 2 omhandlede Frihed til fremtidig og saa at anlægge Brænderier paa Landet. Derimod blev, saavidt jeg fulgte med Forhandlingen, en tredje Side af Sagen næsten ikke berørt. Skjøndt den dog egentlig er nok saa vigtig som de to andre, nemlig den nye Raade, hvorpaa man vil kontrollere Afgiftens Erlæggelse. — Hvad nu angaar den første af de to Sider af Sagen, der bleve forhandlede igaar, nemlig Brændevinsafgiftens Størrelse, da skal jeg for mit Bedkommende erklære, at jeg just ikke vilde se nogen Ulykke i en endnu større Forhøielse af Brændevinsafgiften, men at jeg dog med den ærede Finansminister erkjender, at man i saa Henseende vistnok ikke bør spænde Buen for høit, hvorfor jeg ogsaa gjerne og villig skal følge med til at vedtage det Forflag, som af den ærede Minister er stillet med Hensyn til Brændevinsafgiftens Størrelse. — Hvad dernæst det andet igaar behandlede Spørgsmaal angaar, nemlig det, som omhandles i § 2, da maa jeg — i Modsetning til den ærede Lænderhingsmand paa den anden Side af Salen (Tobiesen), der igaar udtalte sig om den store Fare, der vilde ligge for Kjøbstæderne deri, at det nævnte Forflag gik igjennem — for mit personlige Bedkommende bemærke, at jeg just ikke anser den dermed forbundne Fare for saa stor, som han antog den for at være. Ganste vist vil Paragrafens Bestemmelse nok faae nogen Betydning for Kjøbstæderne, men efter den Oplysning, som den ærede Finansminister igaar gav os om, at man i den senere Tid havde bevilget saagodt som alle indkomne Ansøgninger om Ret til Brænderianlæg paa Landet udenfor een Mil's Afstand fra Kjøbstæderne, skjønner jeg dog ikke, at der i saa Henseende vil være nogen grumme stor Fare ved nu at give denne Næ-

ring fri indenfor den i § 2 fastsatte Grændse. Ikke desto mindre skal jeg dog henstille, om det ikke med Hensyn til den Stemning, der for antages at være derimod i Kjøbstæderne, vilde være rigtigst at gaa noget lempelig tilværks paa dette Punkt, saaledes at man maatte kun tilstedede Brænderianæringen paa Landet udenfor det Belte paa 1½ Mil, som blev foreslaaet igaar af den ærede Lænderhingsmand her fraaas overfor (Tobiesen), og derhos maatte udsatte dens Frigivelse endnu i nogen Tid. Den ærede Finansminister gjorde vel ogsaa igaar gjældende, at en Grund til, at man maatte onske Brænderidriften udvidet til Landet, tildeels var det samme Hensyn, der i saa Henseende havde gjort sig gjældende i Preussen, nemlig at man ved at anlægge Brænderier paa raa og ukultiverede Jorder lettere vilde faae dem kultiverede. Forsaavidt dette imidlertid er et af Motiverne til Forflagets § 2, maa jeg dog fremhæve, at man selv ved at fastsætte et Belte om Kjøbstæderne paa 1½ Mil kan stole paa, at Jorderne indenfor samme i Reglen ville være kultiverede; der kan maatte være nogle enkelte Undtagelser herfra, men i Reglen ville de være kultiverede i en Omkreds fra Kjøbstæderne af 1½ Mil. Naar det derhos er blevet fremhævet, at man i Kjøbstæderne ikke skulde lægge saamegen Vægt paa Bærmen, som man gjør paa Landet, saa maa jeg aldeles stadfæste, hvad der blev ytret igaar af den af mig før nævnte Lænderhingsmand, at det er ganste vist, at man i Brænderierne i Kjøbstæderne endog saa lægger en særdeles stor Vægt derpaa, og at man endog paa sine Steder betragter Udhyttet af Brænderistaldene som det eneste Udbytte, der er ved Brænderierne. Desuden kan der maatte ogsaa herved være endnu et Hensyn at tage, som jeg iøvrigt indrømmer er af mindre Betydning, nemlig Kjøbstædernes Forsyning med Mælk. Man sig, hvad man vil, om, at det er en Ubetydelighed; saa er det dog vist, at en stor Del af de mindre Bemidlede i Kjøbstæderne forsynes med Mælk fra Brænderistaldene; ogsaa med Hensyn til disse Staldes Opretholdelse er der derfor Noget, der taler for, at Frigivelsen af Brænderianæringen ikke finder Sted strax. § 5